

Pashka në fshat

Την επομένη του Πάσχα, στα πλαίσια του μαζοχισμού και προβοκατόρικου ανθελληνισμού μου, βρέθηκα σε έναν τυπικό καφεéné του χωριού. Τον κεντρικότερο της πλατείας. Ασφυκτικά γεμάτο και παραδόξως ελάχιστα θορυβώδες. Σε περίοπτη θέση βρίσκεται, πίσω από το μπαρ, η γνωστή – από το διαδίκτυο – φωτογραφία με τον δακρυσμένο εύζωνα και την επιγραφή «Με την Ελλάδα εγώ κοιμάμαι και ξυπνάω!» Νιώθω ότι έχω βρει το κατάλληλο μέρος να πιω τον καφέ μου με αλβανούς φίλους που μιλάμε μόνο αλβανικά μεταξύ μας και, μάλιστα, φωναχτά. Η μπόκα της δυσφορίας που ανοδύεται από τα διπλανά μας τραπέζια έχει φτάσει ήδη στην παρέα μας. Η αμνηχανία στο βλέμμα τους, μας προκαλεί εκκωφαντικό γέλιο. Γελάμε και τους χαιρετάμε δήθεν καταφατικά. Γι' αυτό ήρθαμε, για μια στρατηγική εξαπάτηση του θύτη μας και, προσωπικά, στα πλαίσια εμπλουτισμού των γνώσεών μου πάνω στις νέες, λόγω προσφύγων-μεταναστών, τάσεις εθνορατσισμού. Οι τοίχοι στάζουν ελληνοφροσύνη, εκθρική προς κάθε ετερότητα. Ένα ομοίωμα καρσιφιλίου, ο Κολοκοτρώνης με φόντο γαλανόλευκο σταυρό, μικρά ξεθωριασμένα εθνόσημα, μια φωτογραφία από τον γάμο του Κωνσταντίνου με την Άννα-Μαρία, σημειολογία του '21 να βασιλεύει κ.α. συνθέτουν έναν νεκρό, αλλά παρόντα, κόσμο. Παρατηρώ επίμονα την εικόνα με τον συγκινημένο τσολιά μέσα στην σκαλιστή ξύλινη κορνίζα της, για αρκετή ώρα. Προφανώς, σκέφτομαι, δεν συμπληρώνει μόνο το παζλ του καθαρού ελληνικού κίτς, αλλά βρίσκεται εκεί για να υπενθυμίζει τα ιερά αξιακά ιδεώδη.

Στην καλλιτεχνική απεικόνιση ο τσολιάς συμβολίζει έναν εμβληματικό κυρίαρχο ρωμαλέο άνδρα. Εντοπίζω συνειρμικά τουλάχιστον δύο αρσενικές συνδηλώσεις: πρωτότοκος γιός που καθήκον του είναι το στήριγμα, η διαφύλαξη της στέγης του και η πατριαρχική υποχρέωση να εμποδίσει την διείσδυση σε αυτήν κατά τη διάρκεια της ημέρας (καημένη χώρα, μητέρα-πατρίδα). Την ίδια στιγμή είναι κι αυτός που ως αρτιμελής εραστής, έχει το προνόμιο να τη συντροφεύει τη νύχτα (κοιμάται και ξυπνάει μαζί της). Η πατρίδα, επίσης, έχει συνδηλώσεις θηλυκότητας που πρέπει να προφυλαχθεί από την απειλή της διείσδυσης (εισβολής), και επενδύεται με συναισθήματα (δάκρυα) στοργής, θυσίας κλπ. Η φωτογραφία αυτή αντανάκλα ξεκάθαρα ένα εθνο-φυλετικό ταμπού της ετεροσεξουαλικής κυριαρχίας εθνικιστικής ιδεολογίας, τον πυρήνα στην ουσία της φαντασίας του μέσου ελληνόψυχου.

Επιστρέφοντας στο περιβάλλον του καφεéné, τώρα, διαπιστώνω και από κοντά το διάχυτο υγειονομικό άγχος των καφενοβίων ελληνορατσιστών και την έξαρση μισαλλοδοξίας που επικρατεί αυτές τις μέρες λόγω των τελευταίων ειδήσεων που κάνουν λόγο για 'ροές προσφύγων' που θα γίνουν απαραίτητοι και πιο ελκυστικοί ίσως, στην Μεσοανία, μέσα σε ένα τέτοιο πολιτικό κλίμα, μιας και ο κατατρεφόμενος ήδη βρίσκεται εδώ, παραδοσιακά, τον παλμό μιας μεγάλης κατηγορίας εθνορατσιστών.

Σε αυτή την κατηγορία οφείλεται η εθνικιστική όζυση και οι απομονωτικές διαθέσεις που ενισχύονται συνεχώς λόγω των ξενοφοβικών σεναρίων με βάση τα οποία «οι ξένοι δεν ήρθαν για καλό». Συνειδητοί φορείς και μεταβιβαστές απροκάλυπτα ρατσιστικού λόγου. Η επιχειρηματολογία που τους καλύπτει, προσφέροντας ζεστή εγκεφαλικά πολτοποιημένη ως παρηγοριά, είναι γνωστή: «Η κατάσταση είναι ανεξέλεγκτη λόγω απουσίας αποφασιστικής μεταναστευτικής πολιτικής»· «Η Ελλάδα δεν χωράει τόσους, ήδη υπάρχουν εκατομμύρια

παράνομοι μετανάστες»· «Οι πρόσφυγες είναι απειλή για τη δημόσια υγεία»· «Το Ισλάμ αποτελεί αντιπαράδειγμα ανοχής και κοινωνικής οργάνωσης»· «Οι μετανάστες καταστρέφουν τον τουρισμό στα νησιά, το κέντρο της Αθήνας, τα κρατικά ταμεία και τώρα έρχονται και για την Καλαμάτα.»· «Δεν χωράνε άλλοι, είναι εκατομμύρια, κάνουν παρεμπόριο, είναι εγκληματίες»· «Το σύστημα υγείας ξοδεύει πολλά για να τους περιθάλπει» κοκ.

Το κλίμα, εντός και εκτός καταστήματος, έχει την σπάνια αντισημιτική οσμή. Όχι πλέον με την ξηρασμένη αντι-εβραϊκή προκατάληψη που μας είχαν μάθει όλα αυτά τα χρόνια. Αλλά στηριγμένο σε μια συνωμοτική κοσμοαντίληψη που βριθεί υποβόσκοντα αντισημιτισμό ο οποίος προκύπτει από μια μορφή λόγου που αποδίδει μεταφυσικές, υπέρμετρες δυνάμεις στον 'εχθρό' (Ισλάμ) μαζί με την θέληση-συνωμοσία για παγκόσμια κυριαρχία. Πράγμα που εν μέρει υπάρχει και στον ρατσιστικό οριενταλισμό (πχ τζιζάντ), αλλά όχι σε τέτοια ένταση (να ελέγχουν τον κόσμο, τα media, τις τράπεζες, την μουσική βιομηχανία, την lgbtq κοινότητα κλπ.) όπου ο εβραϊός είναι η κρυμμένη-απούσα αιτία πίσω από όλα τα φαινόμενα. Προσθετικά σε αυτό, ο νεο-ναζισμός, μιας και βρίσκει ανταπόκριση εδώ, είναι μια μυστικοποιημένη μορφή νοηματοδότησης και αποκρυπτογράφησης των αλλαγών που επέφερε η μετάβαση στη μεταπολίτευση και την 'ραγδαία καπιταλιστικοποίηση' που «απειλεί αξίες, παραδόσεις και ιερούς θεσμούς ως δομικά στοιχεία της ιστορικής συνέχειας» (ο εβραϊός, δηλαδή, ως μετωνυμία του καπιταλιστή και εμπειρική ενσάρκωση ενός συστήματος αφαιρέσεων). Αυτό δίνει τη δυνατότητα στον εθνικοσοσιαλισμό να γίνει κτήμα των πιο ριζοσπαστικοποιημένων και συγκροτημένων ρατσιστών, να υιοθετηθεί από τις λαϊκές τάξεις και να αποκτήσει 'επαναστατική', ανατρεπτική χροιά με τη μορφή του 'συνεχούς αρχαιοελληνικού πνεύματος που αντιστέκεται στον καπιταλιστικό εκφυλισμό.' Είναι μια εξέγερση απέναντι στους 'ισχυρούς αυτού του κόσμου' και όχι απλά μια, υποδεέστερη, αναμέτρηση με το διαφορετικό (ρατσισμός).

«Ο σύγχρονος αντισημιτισμός, λοιπόν, μπορεί να εξηγεί τις ραγδαίες, θεμελιώδεις διαδικασίες αλλαγής που έχουν απογίνει απειλητικές για πολλούς ανθρώπους. Μέσα σε αυτό το φυλετικοποιημένο φαντασιακό, οι Εβραίοι δεν είναι τόσο πολύ μια καλύτερη φυλή όσο μια αντι-φυλή, υπεύθυνη για ιστορικές διαδικασίες που είναι έντονα επικίνδυνες και καταστροφικές για την κοινωνική «υγεία» των άλλων ανθρώπων – μια απειλή για την ίδια τη ζωή. [...] Οι Εβραίοι θεωρούνται πως συγκροτούν μια υπερβολικά ισχυρή, αφηρημένη, άυλη παγκόσμια μορφή εξουσίας η οποία κυριαρχεί στον κόσμο. Δεν υπάρχει τίποτα το παρόμοιο με αυτή την ιδέα στον πυρήνα άλλων μορφών ρατσισμού. Ο ρατσισμός σπανίως, απ' όσο ξέρω, συγκροτεί ένα ολόκληρο σύστημα με το οποίο επιδιώκει να εξηγήσει τον κόσμο. Ο αντισημιτισμός είναι μια πρωτόγονη κριτική του κόσμου, της καπιταλιστικής νεωτερικότητας.» Moïse Postone

Οι πρόσφυγες μονοπωλούν την επικαιρότητα. Ο φόβος μην δημευθούν τα σπίτια τους και δοθούν σε ισλαμιστές, έχει μεταμορφωθεί σε επικές ελληνορατσιστικές αναλύσεις. Μερικοί ακούγονται σαν να έχουν καταπιεί κασέτα με τον ελληνόψυχο χριστιανοφασίστα Μυλωνάκη (τηλεοπτική φωνή του κατατρεφόμενου). Τα πλάνα των μπάτσων στα τοπικά ΜΜΕ να εφορμούν με σκυλιά σε πλοία, καταυλισμούς και το ζουμάριασμα της εικόνας σε χειροπέδες περασμένες σε μελαμψούς κ.ο.κ., αποσκοπούν στο να αποστερήσουν από αυτούς την ανθρώπινη ιδιότητα και να τους μετατρέψουν, στα μάτια του τηλεθεατή, σε θηράματα ή θύματα (για να προκαλέσουν τρόμο ή οίκτο, αντίστοιχα). Στην κυρίαρχη αφήγηση γίνεται λόγος για έκρηξη από την μεριά των προσφύγων. Φοβούνται μια εξέγερση των προσφύγων. Φοβούνται όσους δεν έχουν προνόμια και τίποτα να χάσουν από μια εξέγερση που θα μπορούσαν να αποκομίσουν τα πάντα. Για τους μεσοήμιους είναι μια μη διαχειρίσιμη ποσοτικά κατάσταση και αυτό τους έχει μουδιάσει.

Η επαναλαμβανόμενη κραυγή, ως εφιαλτική ηχώ, 'λαθρομετανάστες-εισβολείς', συμβάλλει επίσης στη διοχέτευση, συνολικά στον ρατσιστικό κορμό της επαρχίας, μιας δυσaréσκεια γύρω από την οικονομική κατάσταση σε ρατσιστικές ιδεοληψίες (όχι ότι θέλουν και ιδιαίτερη προσπάθεια για να συγκροτήσουν φασιστικές πολιτοφυλακές με κοινωνική υποστήριξη) και, τελικά, τη διαμόρφωση μιας μόνιμης κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, στα πλαίσια της οποίας οι ντόπιοι έχουν να χάσουν πολλά περισσότερα από ό,τι οι ίδιοι οι πρόσφυγες ή οι Ρομά. Το πάντρεμα 'ασφάλειας – υγείας' δημιουργεί το πλαίσιο όπου ανθεί το αίτημα «να ξεβρωμίσει ο τόπος» και υλοποιείται με οργανωμένα πογκρόμ.

Μικρά και μεγάλα καινοτόμα αφεντικά αδημονούν να εφαρμόσουν τα επιχειρηματικά τους σχέδια. Η μόνη τους ελπίδα είναι η επέκταση της δυσμενούς θέσης των προσφύγων υπό καθεστώς ομηρίας από τα επίσημα κρατικά όργανα. Είναι απαραίτητο να εσιτάσουμε στις εξοντωτικές επιθυμίες του ντόπιου εθνορατσισμού και τις κρατικές βιοπολιτικές που τις αβαντάρουν, συνδυάζοντάς τες ωστόσο σε κάθε ευκαιρία με την καπιταλιστική ανάγκη για κέρδος και 'ελληνικό επιχειρηματικό δαιμόνιο'.

Στα αριστερά επικρατεί μια γνώριμη, για τα αυτιά μας, συζήτηση. Χθες λήστεψαν σπίτια στο διπλανό χωριό. Επιτέλους, ευχάριστα νέα. «Οι Αλβανοί δεν κλέβουν πια, αυτά τα κάνουν οι γύφτοι και συνεργάζονται και με δικούς μας, αστυνομίες κλπ...» λένε ρίχνοντας ματιές προς την παρέα μας. Επίμονα ασορατοποιούν κάθε αυτενέργεια και ενεργητικότητα των Ρομά. Κάνουμε ότι δεν τους βλέπουμε. Τους μισούμε βαθιά. Ο καθένας για τους δικούς του λόγους. Για τον ελληνικό πληθυσμό της επαρχίας, δεν υπάρχει σύγχυση για το ποιοι κάνουν ληστείες. Αρκεί να μάθουν τι κλάπηκε και αμέσως προσδιορίζουν την εθνικότητα του ληστή. Για τον ελληνικό τρόπο σκέψης είναι ξεκάθαρες οι ανάγκες του καθενός, οπότε υιοθετούν και το κατάλληλο ύφος στην αφήγησή τους.

Ασυζητητί, απολαμβάνουμε τον πόνο τους. Η ρητορική τους που βρίσκει την έμπρακτη έκφρασή της στα κλομπ των μπάτσων, θα εξιλεώσει τους τελευταίους που διατηρούνται σε φόρμα μέσω ξυλοδαρμών τσιγγάνων, μεταναστών και κάθε λογής παραβατών μιας νομιμότητας-φιάσκο. Όπως τα αδέρφια μας, μες τον ύπνο τους στα βάτα, κυνηγήθηκαν με καρμπίνες απ' αυτούς... έτσι θέλουμε να τους δούμε. Θέλουμε να δούμε την ίδια ένταση πανικού που είδαμε στα μάτια των αδελφών μας. Όσοι πυροβόλησαν, είναι καλοδεχούμενοι σ' αυτά τα μέρη. Δεδομένου ότι η αποδοχή μισανθρωπικών πρακτικών είναι συνώνυμο της ενεργητικής παθητικότητας (αφού στην ουσία τις απενοχοποιεί), για μας είναι όλοι ένοχοι. Δηλαδή η αποδοχή ανθρώπων, που είναι γνωστό ότι έχουν πυροβολήσει αλβανούς στη δεκαετία του '90, στις παρέες του χωριού, σημαίνει την απενοχοποίηση των εγκλημάτων, συνεπώς τη μοιρασιά της ευθύνης σε όλο τον περίγυρο.

Στηρίζουμε απεριόριστα τη βία των Ρομά και η αρπαγή της ελληνικής ιδιοκτησίας είναι για μας μια μικρή γιορτή. Είναι όμορφες οι στιγμές που οι Ρομά συγκροτούνται ως υποκείμενα και μεταστρέφουν τους κοινωνικούς ρόλους από θύματα – έστω, και για λίγο – γίνονται θύτες. Για την σέπη τους, για καύλα και για εκδίκηση. Καθαρά για τους εαυτούς τους. Δεν χρειάζεται κάποια προταγματική διατύπωση σ' αυτή την κατάσταση. Είναι από μόνη της ριζοσπαστική. Οι μετανάστες και οι Ρομά ληστές δεν είναι παθητικά αθύρματα στα χέρια ελληνικών δυνάμεων, υπέρτερων απ' αυτούς, που καθορίζουν την πορεία τους. Αυτή η αντίληψη είναι προβληματική στη ρίζα της διότι ασορατοποιεί την αυτονομία τους και παραβλέπει την βούληση της ελεύθερης επιλογής για τον χρόνο, τον τρόπο και τον στόχο τους. Έτσι, διαψεύδουν όσους παλεύουν να ιδεολογικοποιήσουν το ποινικό έγκλημα, θέλοντας να

καθορίσουν από θέση ελληνικού προνομίου τι είναι ριζοσπαστικό και τι όχι για τους/τις μετανάστ(ρι)ες και Ρομά.

Οι ληστές επιτέθηκαν στις περιουσίες των ελλήνων και πήραν απλά όσα αντικείμενα προβάλλονται ως ευτυχία καταργώντας την αφηρημένη πρόσβαση σε αυτά και παρακάμπτοντας τον αναπόφευκτο ταπεινωτικό εθνορατσισμό στους χώρους της αλλοτριωμένης εργασίας. Εχθρεύονται την ανταλλακτική αξία και βυθίζονται σε μια ξέφρενη και υστερική αξία χρήσης και παιχνιδιάρικης αυτοπραγμάτωσης ξεφεύγοντας από τα καλούπια της πειθαρχικής κοινωνίας. Η κλοπή είναι η αποζημίωσή τους και ο βανδαλισμός καθρέφτης της ζωής τους και δημιουργήμα της τάξης αυτής της χώρας. Ενεργοί ή μη σε δικαιωματικά θέματα – πρόσφυγες/μετανάστ(ρι)ες/Ρομά – γνωρίζουν από πρώτο χέρι το αιμοδιψές ελληνικό κράτος. Οι εξεγερμένοι ξένοι στην Αμυγδαλέζα, στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων και σε άλλους σιδερόφρακτους τόπους αιχμαλωσίας που σημειώθηκαν εξεγέρσεις, πλήρωσαν ακριβά το τίμημα του να μη πειθαρχήσουν με τους κοινωνικές κανόνες που έχουν αναλάβει να εφαρμόσουν στην πιο ωμή μορφή τους οι έλληνες δεσμοφύλακες. Δεκάδες άνθρωποι, μη έλληνες, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν όταν οι μπάτσοι ξαναπήραν στα χέρια τους τον έλεγχο.

Και για να παραφράσω λίγο παρωδικά τον Καστοριάδη (στο "Υποκείμενο και Έργο Τέχνης" από το *Παράθυρο στο Χάος*), αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν μια κοινωνία που είναι θεσμισμένη πάνω στην εμπειρία άρνηση όσων δεν είναι «λειτουργικοί/λειτουργικές» για την επιβεβαίωση και προέκταση της ταυτότητάς της, μια κοινωνία που έχει φειτικοποιήσει την ελληνοκεντρική και ψευδο-επιστημονική θεώρηση του κόσμου και που υιοθετεί την ιδέα περί μιας «υλικής προόδου που βασίζεται στον ελληνοκεντρικό και την τρισχιλιετή συνέχειά του», που έχει το χρήμα και το ρατσισμό ως μόνες αξίες και όπου η εμπορευματοποίηση των πάντων έχει επιβάλλει μια απο-νοηματοδότηση όλων εκείνων των εννοιών που είχαν ένα κάποιο νόημα (αλληλεγγύη, βοήθεια κλπ, είτε συμφωνούμε ιδεολογικά με αυτά είτε όχι) και που εν τέλει επικρατεί το «εθνικό φρόνημα» ως κανονιστική νόρμα, να μην δεχθεί και να μην ανεχθεί ένα μεγάλο έργο τέχνης, όπως η ληστεία και η λεηλασία του σπιτιού μιας ελληνικής οικογένειας; Όταν οι έλληνες, όμως, κλέβουν με ευκολία από τους ξένους τα μεροκάματα, το χρόνο της ζωής τους, τους κλέβουν τις ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα εντός και εκτός δουλειάς; Το μεγαλείο του βανδαλισμού, ως έργο τέχνης, είναι συνεπώς αξεχώριστο από τον κλονισμό και την ταλάντευση των κατεστημένων νοημάτων.

«Οι λεηλασίες δεν είναι το σημείο στο οποίο η εξέγερση βγήκε εκτός θέματος – είναι αντίθετα η καταγγελία του ζητήματος που ήταν στο επίκεντρο εξαρχής. Αυτό που δε συζητείται.» Boots Riley

Ας ξαναγραφτεί, λοιπόν, η ιστορία με γκραφίτι πάνω στα μνημεία του παρελθόντος και με αποκεφαλισμούς αγαλμάτων του παλιού κόσμου. Ας ξαναγραφτεί στις κραυγές των εξεγερμένων μεταναστών και προσφύγων που χορεύουν γύρω από ένα ναό που καίγεται, έναν κρεμασμένο παπά και ένα γαζωμένο κρησφύγετο φασιστών. Για έναν ανθελληνικό αντιφασισμό.

«Οι πόλεις που δεν μπορούμε να αγαπήσουμε πια πρέπει να πεθάνουν.»
Αναμνήσεις: Asger Jorn // Guy Debord

**Μέλος Αόρατου Μεταναστευτικού Πυρήνα
για την Ανθελληνική Προλεταριακή Εξέγερση**